

[Aksel Møller.]

Heller ikke den højtærede boligminister kan se sit medansvar. Hvorledes skal vi dog kunne tro på, at nye penge i statskassen, nye byrder for befolkningen skal kunne klare vore vanskeligheder, når vi har en regering, som ikke kan se sine fejl og derfor ikke evner at undgå dem i fremtiden?

Regeringens holdning er i det hele taget højst forunderlig, og disse to dages debat kaster et skarpt lys over den. Regeringen gik til valg på løftet om en lavere rente, og såvidt jeg kan se, gik den højtærede finansminister i gang med at indfri løftet, skønt det iøvrigt ikke skortede på advarsler. Kursen på statsobligationer blev nedsat. I går viste forskellige ordførere her i det høje ting ham, hvad denne politik havde ført til, nemlig den højeste rente, vi har haft i de sidste 14 år, og i dag svarer han — således må man forstå ham — ved simpelthen at bestride, at regeringen overhovedet har gjort forsøg på at føre den lave rentes politik, men tværtimod har holdt pengemængden konstant.

Hvad er egentlig sandheden? Naturligvis den — hvad vi vidste i forvejen, hvad hele diskussionen sidste år, når vi beskæftigede os med økonomiske spørgsmål i dansk politik, gentagne gange understregede — at i et land, der har så store kapitalbehov, som vi har, bl. a. for at dække udgifterne til det store boligbyggeri, kan der ikke være nogen mulighed for at føre den lave rentes politik. Derfor er det ganske logisk — ikke logisk ud fra regeringens udgangspunkt og dens politik, men ganske logisk ud fra vor opfattelse — at regeringen ser sig tvunget til at ende i denne politik modsætning, således at vi nu har den højeste rente, vi har haft her i landet i de sidste 14 år.

Da den højtærede statsminister ledede valgkampen som socialdemokratiets formand, var han kun „det ærede medlem hr. Hans Hedtoft“. Han gik i byen med den mest velstriglede hest, således måtte valgprogrammet i hvert fald opfattes af befolkningen, siden han fik den tilslutning, han

fik på valgdagen. Nu er han vendt hjem med en sæk rådne æbler. Mon dog de socialdemokratiske vælgere, hvis de bliver spurgt, vil finde, at „hvad fatter gør, er altid det rigtige“? Jeg kunne tænke mig, at de var mindre nøjsomme end som så.

Regeringen gik jo også til valg på et øget boligbyggeri, 6 000 nye lejligheder i 2 år udover det normale byggeprogram skulle nu tilvejebringes; de forslag, som var fremsat i oppositionstiden her i folketinget, skulle realiseres. Jeg troede, at man havde gjort forsøg på at indfri det løfte. Jeg havde dog ventet, at når man har konstateret, at der er 29 224 lejligheder under opførelse i dette øjeblik, var det, fordi man var i færd med at indfri valgløftet og prøve, hvor langt man kunne komme. Men det er det altså ikke. Den forklaring, den højtærede boligminister giver i dag, er en ganske anden: han har ikke sat mere i gang, end jeg satte i gang i fjor, og det, jeg satte i gang i fjor, var ganske utilstrækkeligt dengang, set ud fra socialdemokraternes synspunkt.

Hvad skal vi nu tro? Er det virkelig den stærke boligministers hånd, der løfter regnvejrsparaplyen over sit hoved, eller har det været et forsøg på at realisere, hvad vi andre på forhånd sagde ikke lod sig realisere med de byggekrafter, der var til disposition? Jeg skænker ganske boligministeren selv at vælge mellem undskyldningen med regnvejret og den undskyldning at have prøvet at gennemføre en på forhånd umulig politik, så umulig, at nationalbanken nu må hjælpe ham med at holde styr på den.

Det kan dog vist ikke forundre nogen, at en ansvarsbevidst opposition overfor al denne holdningsløshed har mistet tilliden til, at det er værd at betro denne regering nye penge og fortsat lederskab.

Den højtærede udenrigsminister sagde engang her i det høje ting — det var den 8. maj i fjor — vendt imod den daværende regering:

„Det er også vor parlamentariske ret klart at udsige regeringen.“